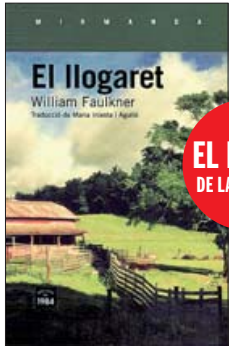

El llogaret William Faulkner

EL LLIBRE
DE LA SETMANA

★★★★★

Trad. Maria Iniesta
Ed. de 1984. 458 pàg. 22,90 €

En una entrevista li comenten que, tot i haver-los llegit dos i tres cops, hi ha gent que no entén els seus llibres. Li pregunten què els diria. Ell respon: "Que els llegeixin quatre cops". L'exigència de William Faulkner no és gratuïta: era la que s'aplicava a si mateix. Estava totalment dedicat a la seva professió, obsessionat a fer avançar històries que parlessin de la veritat i del cor dels homes. Cada any rellegia *El Quixot*, la Bíblia, Dickens, Flaubert, Shakespeare, Dostoievski... S'abeurava a les fonts de la novel·la moderna i va aconseguir inserir-s'hi: va solcar el seu propi món –el comtat de Yoknapatawpha– i va fregar-hi fins al centre de la terra. D'aquell magma creatiu van sortir-ne vint novel·les, una de les quals aquesta, primera part de la trilogia dels Snopes.

Una família de jornalers miserables, els Snopes, arriben

a la petita població rural d'una gran finca, el Revolt del Francès. Els Varner són els amos de la majoria de les terres i dels negocis de la zona. El llibre és el relat de l'ascens dels Snopes, que acabaran apoderant-se del llogaret i dels topants fent servir l'enginy, la perfídia i una infatigable capacitat per introduir-se al moll de l'os dels mecanismes de poder.

Assistim a la construcció d'un petit imperi que, al capdavant, podria ser el país sencer: els totpoderosos Estats Units i els seus ciutadans que poden grimpar com l'escuma gràcies a una ambició sense sostre i unes regles que encara s'estan forjant. El relat de Faulkner, amb eipsis, *flashbacks*, canvis de registre i punt de vista, és la millor manera d'explicar-ho. Un relat objectiu i mastegat, amb pretensions historicistes, no hauria copsat ni una unça de la veritat que trobem aquí a cada plana. Les tergiversacions de l'oralitat, les mentides, els oblots i les digressions aixequen el país i la seva identitat. Així, a llampegades, coneixem grans personatges, com l'esquiú Flem Snopes o l'Eula Warner, la rodanxona lànguida que fa anar els homes de corcoll; vivim històries d'amor tan intenses com la de l'Ike, i, empesos pel torrent d'aquesta prosa envescada, acabem combregant amb assassins, mestres o venedors de màquines de cosir. –Martí Sales

NOTA AL PEU També diuen que tenia certa afició al whisky...

SOMNIS FETS REALITAT

TRADUCCIÓ

Hem de celebrar la traducció de la Maria Iniesta, excel·lent i fluida, que trenca, per fi, la tradició de males versions de Faulkner, Nobel de Literatura el 1949, al català.

TRILOGIA

Edicions de 1984 publicarà tota la trilogia dels Snopes. Quin coratge i tenacitat, els d'aquesta editorial! Juga un paper clau en la recepció a Catalunya dels grans clàssics.

3 raons per llegir... L'última nit

Per Ricard Ruiz Garzón

► L'ENCERT: SANT JORDI

És senzill: regaleu Salter per la diada i l'encertareu. L'americà és un mestre de la precisió emocional i dels diàlegs. Les darreres pàgines d'aquest llibre, a més, són tan extraordinàries que no és casual que hi donin títol. Admirat per Eduard Márquez i Muñoz Molina, en fi, Salter és del millor que un pot llegir sobre l'amor... i el desamor.

► ELS CONTES: 10 DE 10

Del primer, l'enlluernador *Cometa*, al desè, el super *L'última nit*, els relats d'aquest llibre, el primer de Salter traduït al català, parlen de parelles, traïcions i abismes de l'ànima.

En l'esmolada traducció d'Alba Dedeu, també contista, provoquen calfreds i subtils epifanies. Per a molts, serà un descobriment, almenys, de 10.

► EL BIS: 'AIXÒ NO ÉS TOT'

Clàssic per descobrir, *L'última nit* és la millor porta d'entrada al veterà Salter. Però no és l'única: gairebé alhora que *L'Altra* naixia amb aquests relats, Empúries i Salamandra llançaven el seu recent *Això no és tot*. Amb *Años luz*, la història d'un naufragi matrimonial, formen un tríptic d'aquells per emmarcar. Sant Jordi se'l mereix!

James Salter
L'Altra. 144 pàg. 15,50 €

Jamás me verá nadie en...

★★★★

Julià Guillamon
Comanegra.
284 pàg. 24 €

Pedro Roca sembla un personatge d'Eduardo Mendoza. Pes pesant a la Barcelona dels anys 20 i 30, es va fer popular a la ciutat per la seva ineptitud al ring. Tenia una bona arrencada però no aguantava més d'un assalt; era brutalitat sense tècnica. Segons les cròniques, el públic s'ho passava d'allò més bé contemplat com Roca rebia pallisses. El seu sobrenom de combat era una burla sagnant: l'Uzucudun de Gràcia, en referència al campió basc que va arribar a disputar el títol mundial dels pesos pesants al Madison Square Garden. Roca va acabar ben sonat,

però a la seva manera no va rendir-se. Va reconvertir-se en escriptor de novel·les matusseres sobre la seva vida. Les venia ell mateix als cafès i en treia prou per pagar el lloguer. 80 anys després d'aquells dies de glòria delirant, el periodista Julià Guillamon reconstrueix la trajectòria de Roca a *Jamás me verá nadie en un ring*, barreja de reportatge, assaig i dietari personal (es ven acompanyat amb una reedició de la primera novel·la de Roca).

Guillamon busseja en la premsa de l'època, consulta testimonis i evoca records familiars. Firma així una crònica deliciosa que rescata la tradició pugilística de la ciutat (el combat d'Uzucudun amb el colós italià Primo Carnera a Montjuïc va reunir 90.000 espectadors) i alhora retrata Roca, boxejador i literat, com una mena de Cravan sense estil, antiheroi de la ciutat dels prodigis. –Abel Grau

NOTA AL PEU Ve a ser la crònica d'un estrepitós fracàs.